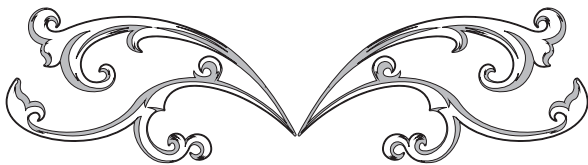

Atskleidimas

Dabar mes regime lyg veidrodyje, mįslingu pavidalu.

PIRMASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS 13,12

1 skyrius

1998-ųjų rugpjūčio 29

Ji nesuprato, kas ją pažadino, ir nesvarbu, kiek kartų iš naujo išgyvens tą naktį, nesvarbu, kokie košmarai persekios, niekada nesupras.

Vasara pavertė orą drėgna šutra, atsiduodančia prakaitu ir sumirkusia žaluma. Jį bandė išjudinti burzgiančias ventiliatorius ant jos naktinio staliuko, tačiau ji jautėsi lyg miegotų garuose, kylančiuose iš puodo.

Visgi buvo įpratusi prie to — gulėti ant vasara permirkusių paklodžių su nenuilstančiam cikadų chorui plačiai atidarytais langais ir blankia viltimi, kad pro šį šutnumą prasiverš nors menkas vėjelis.

Ją pažadino ne karštis ir ne tylus tolumoje bręstančios audros dundėjimas. Naomė išniro iš miego staiga, tarsi kažin kas būtų ją gerai papurtęs ar šūktelėjęs jos vardą tiesiai į ausį.

Atsisėdo lovoje, sumirkšėjo tamsoje, tačiau neišgirdo nieko, išskyrus ventiliatoriaus burzgimą, skardžiabalses cikadas ir tingų, pasikartojantį pelėdos ūbavimą. Visus tuos kaimo vasaros garsus, kuriuos ji pažinojo taip pat gerai kaip savo pačios balsą, ir nieko, kas pasėjo tą keistą, nežymų nerimą jos gerklėje.

Bet dabar, pabudusi, pajuto tą karštį, lyg ploną audinį, sumirkytą karštame vandenyje ir apsvijusį kiekvieną jos kūno colį. Gaila, kad dar ne rytas, pagalvojo, antraip galėtų iššliūkinti iš namų, kol visi miega, ir atsigavinti upelyje.

Visų pirma namų ruoša, tokia buvo taisyklė. Bet buvo taip *karšta*, jog atrodė, kad reikės atitraukti orą kaip užuolaidas, idant galėtų žengti žingsnį. Be to, juk šeštadienis (bent jau bus ryte), o šeštadieniai mama kartais leidžia truputį nusižengti taisyklėms — jei tėtis gerai nusiteikęs.

Tada ji išgirdo griaustinio dundėjimą. Nudžiugusi išsikeberiojo iš lovos ir pribėgo prie lango. Naomei patiko audros, kaip jos siūbuodavo ir linguodavo medžius, kaip grėsmingai paniurdavo dangus, kaip žybčiodavo ir blykčiodavo žaibai.

Ir galbūt ši audra atneš lietu, vėją ir vėsesnį orą. Galbūt.

Naomė atsiklaupė ant grindų, pasidėjo rankas ant palangės ir įsmeigė akis į kraštelį mėnulio, pasislėpusio po karščio ir debesų migla.

Galbūt.

Toks buvo jos noras — mergaitės, kuriai po dviejų dienų sukaks dvylika ir kuri vis dar tikėjo norais. Didelė audra, galvojo ji, su ilgais žaibais ir garsiu griaustiniu.

Ir daug daug lietaus.

Ji užsimerkė, užvertė veidą ir pabandė pauostyti orą. Paskui, vilkėdama savo marškinėlius su raganaitės Sabrinos motyvais, pasidėjo galvą ant rankų ir ėmė tyrinėti šešėlius.

Gaila, kad dar ne rytas, vėl pagalvojo, o kadangi už norus mokėti nereikėjo, panorėjo, jog būtų jos gimtadienio rytas. Ji *taip* nori naujo dviračio, ir ne kartą leido visiems tai suprasti.

Naomė klūpėjo, mintyse kviesdama rytą, aukšta ir nerangi mergaitė, kuriai — nors kasdien tikrindavo — dar neaugo krūtytys. Nuo karščio jos plaukai buvo prilipę prie kaklo. Susierzinusi sukėlė juos į viršų, paleido ir paliko gulėti ant peties. Ji norėjo nusikirpti plaukus — labai trumpai, kaip toji fėja iš pasakų knygos, kurią jai padovanojo seneliai, dar tuomet, kai jiems buvo leidžiama matytis.

Tačiau tėtis pasakė, kad mergaitės turi nešioti ilgus plaukus, o berniukai — trumpus. Todėl Naomės brolis buvo apkirptas Viko

kirpykloje miestelyje, o jai teliko susirišti savo šviesius plaukus į uodegą.

Bet, jos nuomone, Meisonas ir šiaip labai lepinamas, nes yra *berniukas*. Per savo gimtadienį jis gavo krepšinio lanką *ir* lentą bei tikrą „Wilson“ krepšinio kamuolį. Dar jis žaidė Mažosios lygos beisbolą — o tai, pasak tėčio taisyklių, buvo leidžiama tik berniukams (ir to Meisonas niekada neleisdavo jai pamiršti) — bei būdamas dvidešimt trim mėnesiais jaunesnis (to *ji* niekada neleisdavo *jam* pamiršti), neturėjo tiek daug namų ruošos darbų.

Nesąžininga, bet jei ji tai pasakytų, gautų dar daugiau darbų ir rizikuotų netekti privilegijos žiūrėti televizorių.

Bet jai tai nė kiek nerūpėtų, jei tik gautų tą naują dviratį.

Paskui pastebėjo blankų žybsnį — trumpą žaibo mirktelėjimą žemai danguje. Bus audra, tarė sau. Mergaitės noras dėl audros išsipildys ir atneš vėsumą bei drėgmę. Jei vis lytų ir lytų, jai nereikėtų ravėti daržo.

Naomė taip susijaudino, kad vos nepraleido pro akis kito žybtelėjimo.

Šįkart ne žaibo, o prožektoriaus spindulio.

Iš pradžių pagalvojo, kad kažkas slampinėja aplinkui, galbūt bando įsilaužti. Jau ėmė stotis, ketindama bėgti pas tėvą.

Tada pamatė, kad tai ir yra jos tėvas. Eina tolyn nuo namo medžių link, juda greitai ir užtikrintai, pasišviesdamas prožektoriumi.

Galbūt jis eina į upelį atsivėsinti. Jei ir ji eitų, kaip jis galėtų pykti? Jei būtų gerai nusiteikęs, nusijuoktų.

Naomė ilgai nesvarstė, tiesiog pagriebė savo išsispiriamas šlepetes, įsikišo į kišenę mažytį žibintuvėlį ir išskubėjo iš kambario tyliai kaip pelė.

Žinojo, kurie laipteliai girgžda — visi tai žinojo — ir vengė jų iš įpročio. Tėčiui nepatikdavo, jei ji ar Meisonas sėlindavo į apačią atsigerti po to, kai jau būdavo atsigulę.

Įsispyrė į šlepetes tik prie užpakalinių durų, tada šiek tiek jas pravėrė, kol nepradėjo girgždėti, kad prasprūstų.

Akimirką jai pasirodė, jog pametė prožektoriaus spindulį, bet netrukus vėl jį sugavo ir puolė iš paskos. Ji laikysis atokiau, kol įvertins tėčio nuotaiką.

Bet jis ėjo tolyn nuo seklios upeliuko juostos, judėjo gilyn į mišką, supantį tą žemės lopinėlį.

Kur jis galėtų eiti? Naomę apėmė smalsumas ir beveik svaiGINANTIS jaudulys, kad klaidžioja po mišką nakties vidury. Griausutinio dundėjimas ir žybsniai iš dangaus tik dar labiau sustiprino nuotykių pojūtį.

Ji nežinojo, ką reiškia bijoti, nors niekada nebuvo nuėjusi taip giliai į mišką — tai buvo draudžiama. Jos motina nudirtų kailį, jei pagautų, todėl ji nesileis sugaunama.

Tėvas žingsniavo sparčiai ir užtikrintai, vadinasi, jis žinojo, kur eina. Ji girdėjo, kaip jo batai traiško senus sudžiūvusius lapus ant siauro takelio, todėl laikėsi atokiau. Būtų negerai, jei ją išgirstų.

Kažkas sukliugė, ir Naomė krūptelėjo. Turėjo ranka užsispausti burną, kad nuslopintų savo kikenimą. Tai tik sena pelėda, medžioja.

Debesys pasislinko ir uždengė mėnulį. Mergaitė vos neparkrito, kai jos plikas didysis kojos pirštas atsimušė į akmenį, ir vėl prisidengė burną, šįkart slopindama skausmo aiktėlėjimą.

Tėvas stabtelėjo, ir Naomės širdis ėmė daužytis kaip būgnas. Ji sustingo it statula, beveik nekvėpuodama. Ir pirmą kartą pagalvojo, ką darytų, jei jis atsisuktų ir patrauktų prie jos. Jei ji bėgs, tėvas tikrai išgirs. Galbūt galėtų pamėginti nuslinkti kuo toliau nuo tako, pasislėpti krūmuose. Ir tikėtis, kad ten nėra miegančių gyvačių.

Kai tėvas vėl pajudėjo, ji liko stovėti sakydama sau, kad reiktų grįžti atgal, kol nepateko į labai didelę bėdą. Tačiau ta šviesa buvo tarsi magnetas, traukte traukė ją.

Akimirką šviesos spindulys šokčiojo ir drebėjo. Išgirdo kažkokį barškėjimą, brūžinimąsi, kažkas sugirgždėjo lyg jų užpakalinės durys.

Tada šviesa dingo.